

mod øst. Grænserne vil blive åbnet, og samarbejdspartnerne vil vokse i antal, og det danske skattesystem kan ikke udformes uafhængigt af, hvordan omverdenen har indrettet sig.

Noget så banalt som f.eks. bygningen af Øresundsforbindelsen vil betyde, at vi bliver nødt til at ændre vores beskatningsforhold i relation til Sverige, sådan at de mennesker, der bor i Sverige og arbejder i Danmark, får nogle andre vilkår. Vi kan ikke fastholde et meget anderledes skattesystem end omverdenen omkring os. Der vil fortsat være begrænsninger med hensyn til afgiftsforskelle og opkrævnings- og kontrolmuligheder osv. osv. Det er også et vilkår, vi må tage med i betragtning.

Og vi mener fortsat, at Danmark skal bestræbe sig for at få indført fælles retningslinjer for grønne afgifter, i det mindste inden for EU, men også meget gerne i en større kreds, ikke mindst i lyset af den hastigt voksende CO₂-udledning fra transportsektoren.

Da diskussionen om lejeværdibeskatningen har været så intens, vil vi også gerne fastholde, at ikkeflytbare skatteobjekter som f.eks. fast ejendom stadig væk vil have store betydning i vores skattesystem.

Vi mener også, at det skal fastslås, at det er en illusion, at man kan lave vidtgående arbejdsmarkedspolitiske og socialpolitiske reformer via skattesystemet. Det bliver skattesystemet blot mere uigennemskueligt af, og det vil tilsløre de tilskud og ordninger, der egentlig er til for dem, der har tilskud og hjælp behov.

Alle disse forhold betyder, at skattepolitikken set med vores øjne efter 1998 i høj grad må bygge på principperne i skattereformen fra 1993. Det lange, seje træk må føres videre: mindre skat på arbejdsindkomster og mere skat på ressourceforbrug.

Men vi ved også godt, at der er flere af de grønne afgifter, som vender den tunge ende nedad, i hvert fald hvis man opfatter det sådan, at en børnefamilie er nederst. Forbrugere af vand og el, som ikke tjener penge – og det er f.eks. børn – skal have deres grønne afgifter dækket af andre, og det vil jo sige voksne, som har et indkomstgrundlag.

Der er derfor grænser for, hvor meget man kan lægge på de grønne afgifter, uden at det skal kompenseres over børnechecken, folkepensionen osv. osv., og det betyder jo, at provenuet fra de grønne afgifter bliver udhulet af, at man skal kompensere for dem over de sociale udgifter.

Men der er grønne afgifter, som stadig væk kan få en vis vægt, og her vil vi ikke lægge skjul på, at Det Radikale Venstre gerne ser, at afgifterne på energi, f.eks. på benzin, forhøjes. Danmark hører til Europas benzinlavprislande, og dér mener vi ikke at der er nogen som helst grund til at vi hører til.

Vi vil også nævne, at man stadig væk skal arbejde hen imod et mere gennemsigtigt og ærligt skattesystem.

Et af målene må være at udvide beskatningsgrundlaget og dermed blive bedre i stand til at sænke trækprocenterne.

Og vi ønsker fordomsfrit at kigge på en række af de fradrag, der er på selvangivelsen. Jeg vil ikke gå ind på dem i detaljer her. Jeg ved jo, at det altid vil afføde en meget lang diskussion om dette og hint særlige fradrag, men vi mener principielt, at ethvert fradrag på selvangivelsen tilslører det egentlige mål med skatteskalaen. Det tilslører progressionen og udhuler proportionerne i skatteskalaen, og derfor er fradrag noget, vi gerne kigger på i alle de diskussioner, vi har om skattesystemet.

Vi mener nemlig fortsat, at der skal være progression i skattesystemet. Vi mener, at de bredeste skuldre skal bære de største byrder. Og den tendens til udjævning mellem høj- og lavindkomstskatteydere, som mange og store fradrag giver, modvirkes derfor af en fradragssanering og også af arbejdsmarkedsbidragene.

Endelig mener vi, at debatten om andre skattekilder ikke må forsømmes. F.eks. mener vi, at ejendomsskatterne skal bibeholdes, og de må meget gerne forhøjes. Det må ikke være muligt at komme ned på en grundskyldpromille, som er så lav som den nuværende bund, og vi mener også, at momsens skal holdes på et højt niveau. Det er også vores mening, at momsens fortsat kun skal have én sats, og punktafgifters indretning skal naturligvis også analyseres nærmere. Vi tænker her på sådan noget som biler, hvis afgifter bør afspejle graden af forurening.

Som et sidste punkt i denne gennemgang vil jeg endelig nævne, at vi fra radikal side faktisk mener, at der fortsat skal arbejdes på, at skatten bliver betalt, og dér er vi helt enige med flere andre ordførere om, at mængden af sort arbejde selvfølgelig skal mindskes. Men vi tror ikke på, at der er en særlig moralsk grænse for, hvornår man begynder at udføre sort arbejde. Erfaringer fra andre lande, hvor man har en lavere skatteprocent, end vi har i Danmark, viser, at dér ligger den moralske grænse altså lavere. Der er